

→ Патрик Сандрен
представя 16-то ИЗДАНИЕ
на ОТВОРЕН КЛАС

Жанра „черен филм

31 октомври и 1 ноември 2009 г.

от 10.30 ч. до 18.30 ч.

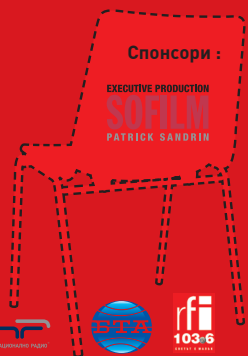
ГРАНД-ХОТЕЛ “СОФИЯ”

Зала “София”

ул. “Гурко” № 1, София

Вход свободен

Симултаниен превод
от френски на
български език

Създаден и продуциран от Патрик Сандрен

ОТВОРЕН КЛАС

СВЕТЪТ, ВИДЯН ОТ КИНОТО

Гост

→ **НОЕЛ СИМСОЛО**

Режисьор, сценарист,
актьор, писател

Водещ

→ **ШАРЛ ТЕСОН**

Преподавател в Сорбоната,
критик, писател

Почетен гост

→ **АЛЕКСАНДЪР КЪОСЕВ**

Университетски преподавател,
критик, изследовател

Партньори :

програмата

CENTRAL PARK HOTEL

GRAND HOTEL SOFIA

Увод Черният филм

Патрик Сандрен
Инициатор и продуцент
на ОТВОРЕН КЛАС

Помолих **Шарл Тесон** и **Ноел Симоло** да подготвят издание на **ОТВОРЕН КЛАС**, посветено на темата за **черния филм**, тъй като наскоро в България "ДЗИФТ" – дебютният филм на Явор Гърдев – пожъна голям успех, след като бе включен в селекцията и получи награди на различни международни фестивали.

Така че е интересно да видим кои режисьори сега, преди и в други краища на света, са майсторите на този жанр. Да видим какъв този тип кино ни препраща, кои са неговите източници на вдъхновение и влияние и дали днес, извън рамките на различните стилове, това особено отношение или течение все още съществува, като в случая използвам думите на **Ноел Симоло**.

ПАТРИК САНДРЕН
Биографични данни

→ Многодисциплинарното му художествено образование, неудържимата склонност към пътешествия, големият му интерес му към културното и художествено разнообразие са факторите предопределили призиванието му и дейностите, които развива. Човек на пластичните изкуства, фотограф, а след това и режисьор ("**Новини от Сантяго**", **52 мин.**, заснет в Чили за ARTE), той започва сътрудничество като продуцент с различни творци и се застъпва за оригиналните им идеи, стила и убежденията им.

→ **Бил е член на различни комисии към Националния филмов център** в Париж с предмет на дейност като предварително финансиране на филми, подпомагане на популяризирането и разпространението на филми (кино), фонд ЕКО (помощ за киното в източноевропейските страни), Вила Медичи (стипендия за обучение в областта на киното).

→ Като делегиран продуцент Арион Продюкцион [Arion Production] и Ле филм дю Сиклон [Les Films du Cyclone] е участвал в повече от **25 продукции и копродукции, сред които са :**

- **Ориана** на Фина Торес (**Венецуела**), Златна камера на Фестивала в Кан,
- **Свещена земя** на Емилио Пакул (**Франция**),
- **Долар мамбо**

на Пол Лъодук (**Мексико**), • **Корабокрушенци** на Мигел Литин (**Чили**), • **Лунните планини** на Пауло Роша (**Португалия**), • **Тя**, • **Амелия Лопес О'Нийл** и • **Планетата на децата** на Валерия Сармиенто (**Чили**), инициатор и копродуцент на • **Урга** на Никита Михалков (**Русия**), Златен лъв на Фестивала във Венеция, • **Даниел Кордие – погледът на един любител** и • **Рим, Ромео** на Ален Флешер (**Франция**), • **Изуменият крал** на Иманол Урибе (**Испания**), • **Удаабе, овчарите на слънцето** на Вернер Херцог (**Германия**), • **Мъжете от пристанището** на Ален Танер (**Швейцария**), • **Кантус, последното пътуване на една гуажира** на Франсиско Норден (**Колумбия**), • **Южният склон на свободата** на Махмуд Хюсейн (**Египет**) – филм, заснет в Египет, Сенегал и Индия.

→ Повечето от тези филми са преминали селекция и са награждавани на най-големите фестивали: Кан, Венеция, Берлин, Ню Йорк, Торонто, на Международния фестивал за аудио-визуални програми FIPA и на Фестивала на реалното кино що се отнася до документалните филми.

→ Също така е бил копродуцент съвместно с български продуцентски къщи (Пост-скриптум 2, Гала филмс, Бъръ Филмс, Асен Владимиров) на следните филми: • **Нещо във въздуха** на Петър Попзлатев, • **Приятелите на Еми-**

лия на Людмил Тодоров, • **Търкалящи се камъни** на Иван Черкелов, • **Суламит** на Христо Христов, • **За мечките и хората** на Елдора Трайкова. Наскоро участва като продуцент във филма • **Лунното езеро** на Иван Станев, продуциран от Донка Ангелова и в документалния филм на Стефан Иванов • **Пътят пред нас**, който е в процес на производство.

→ През **1998 г.** организира панорама на българското кино в Париж, която съвпада с излизането на филмите, които са копродукция.

→ През **2007 г.**, за да отбележи приемането на България в Европейския съюз, той организира съвместно с Министерството на културата и Посолството на България седмица на българското кино в Париж.

→ През **1995 г. създава “Софилм”** – една от първите независими продуцентски къщи в България, благодарение на която към днешна дата е привлякъл повече от 30 продукции, сред които: UGC за филма • **Изток-Запад** с номинация за Оскар, Гомон, Юропа Корп и Туенти Сенчъри Фокс за • **Хитман**, Юмбер Балсан за • **Голямото пътешествие**, Дени Фред / Архипелаг 33 за • **Дом** с Изабел Юпер, както и голям брой филми за френско-немския културен канал **АРТЕ**.

→ През **2006 г.** създава **ОТВОРЕН КЛАС**.

Черният филм

Шарл Тесон

Програмен съветник
и водещ

Черният филм¹ е измислен от французите. В смисъл, че младите кинолюбители и критици са преоткрили по екраните след Втората световна война американски филми, от които са били лишени в продължение на няколко години. Както припомнят Реймон Борд и Етиен Шомьотон в първия труд, посветен на този нов жанр (Панорама на черния филм, 1941-1953 г., изд. "Editions de Minuit", 1955 г.), именно през лятото на 1946 г. хората са получили възможност да гледат един след друг **Малтийският сокол** на Джон Хюстън, **Лора** на Ото Премингер, **Убийство, скъпа моя** на Едуард Дмитрик, **Двойна застраховка** на Били Уайлдър и **Жената от портрета** на Фриц Ланг. Черният филм се е зародил в сянката на криминалния филм, само че той не се поддава на точно определение. В горепосочения труд, авторите окачествяват черния филм като **"ониричен, необичаен, еротичен, двусмислен и жесток"**. Зародил се в сянката на криминалния филм, черният филм се е развил извън неговите рамки без да го забравя напълно. И ако политиката на авторите, появила се в средата на петдесетте години е едно друго френско "изобретение", което дължим на списание **"Кайе дю синема"**, то забравяме до каква степен следвоенното поколение почитатели на киното са харесвали жанровото кино. Защото не можем да разглеждаме **черния филм** отделно от актьорите му (Хъмфри

Богарт, Ричард Уидмарк), от "фаталните" жени, от главните му оператори – майстори на черно-белите кадри, виртуози на светлината, а също така и от многобройните автори на черни романи, от които се вдъхновява. Тъй като, и какъв красив парадокс е това, черният филм е може би най-литературният от филмовите жанрове (той е немислим без черния роман, с който поддържа тесни връзки) и същевременно е един изцяло филмов жанр, който придава на този литературен свят, благодарение на образите и на атмосферата си, уникални, чисто кинематографски характеристики.

Заедно с **Ноел Симсоло** – автор на обобщаващ, фундаментален труд, (**Черният филм**, изд. "Кайе дю синема", 2005 г.), издаден петдесет години след първата книга за този жанр. Той е и автор на множество криминални романи – ще говорим за всичко това, както и за нещо друго: как може да изглежда един черен филм днес и какво би включвал той?

¹ Политиката на авторите е френско теоретично течение в кинокритиката, чието начало се поставя от Франсоа Трифо на страниците на списание "Кайе дю синема" (Бел. пр.).

ШАРЛ ТЕСОН

ВОДЕЩ

Биографични данни

Кинокритик и преподавател, доцент по история и естетика на киното в Университет Париж III (**Новата Сорбона**), Шарл Тесон е бил главен редактор на **"Кайе дьо Синема"** (1998-2003г.).

Изнася многобройни лекции (Колеж по история на изкуството, Френска филмотека ...) и участва в множество международни семинари (Ню Йорк, Токио, Корея...).

През 80-те години Шарл Тесон е допринесъл за запознаването с азиатското кино във Франция. Автор е на множество трудове, посветени на киното: **Сатяджит Рей**, издателство "Кайе дьо Синема" (1992г.); **Луис Бунюел**, поредица "Автори", издателство "Кайе дьо Синема" (1995г.); **Е!** (Луис Бунюел), поредица "Синопис", издателство **Натан** (1996г.); **Фотогеничност на Серията Б**, издателство "Кайе дьо Синема" (1997г.); **Театър и кино**, издателство "Кайе дьо Синема" (2006г.); **Акира Куросава**, поредица "Велики режисьори", издателство "Кайе дьо Синема"/"Льо Монд" (2008г.).

Под негово ръководство е осъществен подбор на DVD, издадени от "MK2". Той е също така **продуцент** на филмите **В служба на изкуството** на Филип Гарел и **Онази нощ** на Жан-Пиер Лимузен, а в продължение на пет години е бил и разпространител на филми (**Диета без хляб** на Раул Руиз, **Мой скъп човек** на Ан-Мари Миевил, **Помнете Виена** на Аксел Корти...). Шарл Тесон е **член на журито за наградата "Златна камера" на Фестивала в Кан 2009г.**

АЛЕКСАНДЪР КЪОСЕВ

ПОЧЕТЕН ГОСТ

Биографични данни

Александър Къосев е преподавател по история на модерната култура в Софийския университет, ФФ, катедра „История и теория на културата“. Неговите изследователски интереси са в сферата на историята на дискурсите и историята на културните и литературни институции. Интересува се още от начините, по които се конструират идентичности, пространства и въображаеми географии. Публикувал е книга по историческа поетика на българската литература /Стихосбирката **„Пролетен вятър в художествения контекст на своето време“**, София, издателство на СУ, 1989/ и други две, посветени на културната история на прехода в Източна Европа /**Лелята от Гьотинген**, София, Фигура, 2005, **Индигото на Гьоте**, София, Фигура, 2009/. Той е **съставител** и редактор на сборници, посветени на българския литературен канон, на съдбата на четеното в епохата на нови медии и интернет, на прехода; между тях са сборникът **Post-Theory, Games and Discursive Resistance**, SUNY Press, Albany, 1995; и сборникът **"Rules" and "Roles"**. **Fluid Institutions, Hybrid Roles and Identities in East European Transformation Processes** (1989-2005), Alexander Kiossev and Petya Kabakchieva (eds). Berlin: LitVerlag, 2009. Негови статии и есета са преведени на английски и немски; той има отделни публикации на френски, холандски, полски, чешки, руски, украински, румънски, сръбски, македонски и албански език. Ръководил е и е участвал в много международни и национални изследователски проекти.

Черният филм не е непременно криминален филм...

От Ноел Симоло

Черният филм е не толкова филмов жанр, колкото течение или определено отношение. Литературното му начало се корени както в английския готически роман, вестникарската литературна поредица, натуралистичния роман (Емил Зола), мелодрамата, така и в "твърдия" (hard boiled) криминален роман (Дашиъл Хамет, Реймънд Чандлър, Дейвид Гудис, Жорж Сименон).

Обаче един **черен филм** не е непременно криминален филм... Той представлява описание на шизофрения в определен социален или политически контекст.

Силно застъпен в американското кино в периода 1944–1959г., **черният филм** е съществувал още по времето на нямото кино (Ерих фон Щрохайм, Фриц Ланг, Луи Фьойад) и на звуковото кино от тридесетте години (английските филми на Хичкок, френският поетически реализъм, Жан Реноар). Той ще остави своя отпечатък върху неореализма в киното и Новата вълна.

Характеризира се основно с това, че потапя персонажите в свят на латентни онирични изживявания, разкрива градския живот чрез сурови контрасти, проявява песимизъм, като измисля трогателни ситуации, в които попадат герои, изгубили паметта си, преследвани от престъпния свят и от полицията, чувстващи се зле в кожата си, подвластни на фатал-

ните жени. Разбунтувани срещу установения ред, убийци по неволя, извратени чудовища или невинни хора, които желанието за мъст довежда до истерия, героите на **черния филм** непрестанно живеят с призраци.

НОЕЛ СИМСОЛО

УЧАСТНИК

Биографични данни

Режисьор, актьор, писател, художник, сценарист, режисьор на притурки към DVD..., Ноел Симсоло е един от така необходимите многостранни творци, благодарение на когото френската критика се е сдобила с едни от най-интересните си трудове. В темите, които той подбира винаги проличава вкусът му към еkleктичното, желанието да избяга от общоприетото мислене и да работи с жар върху творчеството както на Саша Гитри, така и на Серджо Леоне или Клинт Истууд. В последно време, Симсоло посвети книга именно на **черния филм** (**Черният филм**, издателство "Кайе дю синема").

Режисьор на пълнометражни филми:

- **КОШМАР** (1980) – Филмов фестивал във Ваядолид, Фестивал в Иер, Фестивал в Гент
- **ЖАН КОКТО: ЛЪЖИ И ИСТИНИ** (63 мин.) за телевизия ARTE (1997) – Международен фестивал за аудио-визуални програми FIPA

Сред последните му късометражни и среднометражни филми са:

- **ХИЧКОК, ФИЛМИ ОТ МЛАДИТЕ МУ ГОДИНИ** (52 мин.) (2004)
- **НАНА И МЪЖЕТЕ** (27 мин.) (2004)
- **ДЖОН ФОРД И АМЕРИКА** (3x40 мин.) (2005)

Режисьор на множество притурки към DVD.

Актьор във филмите на :

Жан-Клод Биет, Клод Бери, Клод Шаброл, Марко Ферери, Жан-Люк Годар, Жан Марбьоф, Жан-Пиер Моки, Бертран Таверние, Пол Векиали и др.

Автор на трудове, посветени на киното, като сред последните издадени заглавия са :

- **Черният филм**: истински и измислени кошмари (изд. "Кайе дю синема", 2005г.)
- **Кинопортрети за спомен** (изд. "Ор комерс", 2006г.)
- **Клинт Истууд** (изд. "Кайе дю синема" - 1990г., 2003 – 2006г.)
- **Хауърд Хоукс** (изд. "Едилиг" - 1984г., изд. "Кайе дю синема" - 2007г.)
- **Кенджи Мизогучи** (изд. "Кайе дю синема", 2007г.)
- **Били Уайлдър** (изд. "Кайе дю синема", 2007г.)

Автор е на повече от тридесет романа и есета, сред които множество черни романи.

→ НЕДЕЛЯ СУТРИН

- Авторският филм: отношението на творците-стилисти към темите в черния филм

- Фаталната жена (**Джилда**, **Дамата от Шанхай**).
- Болезненият ониризъм (**Булевардът на залеза**)
- Бремето на маккартизма
- “Коравият” частен детектив се превръща в икона на “черния цикъл”.

- **ДЖИЛДА** (1946г., Чарлс Вайдър)
- **ДАМАТА ОТ ШАНХАЙ** (1948г., Орсън Уелс)
- **БУЛЕВАРДЪТ НА ЗАЛЕЗА** [Sunset Boulevard] (1950г., Били Уайлдър)
- **СИЛАТА НА ЗЛОТО** [Force of Evil] (1948г., Ейбърхам Полонски)
- **КРАЖБА НА УЛИЦА “ЮЖНА”** [Pickup on South Street] (1953г., Самюъл Фулър)
- **НОЩТА И ГРАДЪТ** [Night and the City] (1950г., Жул Дасен)
- **ЦЕЛУНИ МЕ СМЪРТОНОСНО** [Kiss me Deadly] (1955г., Робърт Олдрич)

→ НЕДЕЛЯ СЛЕДОБЕД

- Авторският филм: отношението на творците-стилисти към темите в черния филм

- **БЕЗДОМНОТО КУЧЕ** (1949г., Акира Куро-сава)
- **ВИКЪТ** (1957г., Микеланджело Антониони)
- **СТРЕЛЯЙТЕ ПО ПИАНИСТА** (1960г., Франсоа Трюфо)
- **ИЗДАВАНЕ** (1961г., Жак Дониол-Валкроз)
- **САМУРАЯТ** (1967г., Жан-Пиер Мелвил)
- **ПРАВИЛО БЕЗ ИЗКЛЮЧЕНИЕ** (Американският приятел) [Der Amerikanische Freund] (1977г., Вим Вендерс)
- **ЧЕРНА СЕРИЯ** (1979г., Ален Корно)
- **КОШМАР** (1980г., Ноел Симоло)

Програмата е съставена от Ноел Симоло.

ОТКЪСИ*

→ ПРОИЗХОДЪТ НА ЕДИН ТЕРМИН ДЕФИНИЦИЯ НА ПОНЯТИЕТО

Като ги обединява под заглавието **“Един нов криминален жанр: криминалното приключение”**, Нино Франк е определил по този начин някои американски филми..., които му се е струвало, че показват по различен начин физическото насилие и престъпните деяния. Той ги е определял като творби на криминалната психология и е наблюдавал върху начина, по който те блестящо използват динамиката на насилствената смърт.

Да наречеш **“черен филм”** продукции, занесени в Холивуд в периода 1943-1945г. не е било плод на лекомислен избор. Усещането за безпокойство, тревогата и страхът са царяли в американското кино през цялата Втора световна война.

В света на лъжи, който този тип творци описват, въпреки цензурата, черното разкрива много повече отколкото прикрива. То играе ролята на разобличител. Така че зад този малко неясен етикет, предложен от Нино Франк през 1946г., **черният филм** се оформя най-вече като израз на осъзнатото критично отношение на американците към страната им, както и като начин да се подчертае житейската несгода на индивида в свят, който го подтиска. В това няма нищо карикатурно, нито опростенческо. Става дума за едно огледало на действителността.

(...) като използва термина **“черен филм”** през 1946г., Нино Франк несъзнателно е измислил понятие, което може да послужи като мост между киното от миналото, отразяващо трагедии от ежедневието и модерните филми, които изследват тревогата на индивида.

През 1979г. Алън Силвър и Елизабет Уорд предлагат следната дефиниция в **“Енциклопедия на черния филм”**: **“Черният филм** отразява в действителност културните проблеми

на Съединените щати на език, който му е присъщ; той представлява уникален пример за изцяло американски филмов жанр. Струва ни се оправдано да обединим в една категория цяла поредица от филми, които изобразяват обикновено насилието, смъртта или сексуалните мании и, в които най-често предпочитани герои са изпаднали частни детективи, фатални и цинични жени или гангстерчета без размах. (...) **Черният филм** не се нарича така, само защото евентуално съдържа, от материална гледна точка, най-вече мрачни кадри, нито пък защото отразява народния песимизъм, а също защото бихме могли да го сравним, като прибегнем до една емпирична метафора, с нещо подобно на картина, на която Америка е обрисувала своите болки, за да ги облекчи чрез този жест на пречистване.”

→ ЗАРАЖДАНЕТО НА ЧЕРНИЯ ФИЛМ

Фриц Ланг: Това, което силно го привлича е един от основните механизми на **черния филм**: нещастното стичане на обстоятелствата. На подтискащото навързване на събитията, произтичащо от социалния модел, той противопоставя усложненията, свързани с естеството на човешката природа и подчертава, че и двете носят в себе си нещо хищническо... Всички тези филми са машини, чиято неумолимост се състои в начина, по който всеки жест, всеки поглед и всяко движение разкриват противоречията на всеки един и жаждата за власт на всички... Това не ги лишава от известна болезнена носталгия по една устремена към свободата романтика и **“Само веднъж се живее”** (1937г.) е свидетелство за това, но без да подхранва излишни илюзии.

Играта на Жан Габен: Няма да е преувеличено, ако кажем, че **Жан Габен** е икона на **черния филм** много повече отколкото емблематичен за френския поетически реализъм мит.

(...) Това, което поразява у **Жан Габен** е неговата почти патологична влюбленост. Едно безмълвно страдание пред загиването, корупцията и порока. Играта му минава от пълна въздържаност до изблици на яростна енергия, които са изумително истински. (...) Тази форма на изживяване на ролята ще окаже по-късно влияние върху актьори като **Джон Гарфийлд**, **Бърт Ланкастър** и **Лорънс Търни**.

→ ЗЛАТНИЯТ ВЕК

Относно **“Седмата жертва”** на **Вал Лутън** (1943г.) Жак Лурсел пише в книгата си “Речник на киното”, че този филм е една от творбите изпълнена с най-натрапчиви образи в историята на киното и обосновава нейното влияние върху **черния филм**: “Двете сцени с откриването на трупа в метрото и с преследването на Джийн Брукс в края на филма могат да се мерят, а може би, що се отнася до идеята за кошмара и лабиринта, превъзхождат най-доброто, което предлагат **черният филм**, Робърт Сиодмак и дори Фриц Ланг. Поет на смъртта, на силното безпокойство, на линейното, на тези сил и, които обземат човешкото същество, за да го отклонят от пълноценното му жизнено развитие, Вал Лутън, подобно на “Носферату” на Мурнау, е изградил филма си изцяло в регистъра на внезапната поява и болезненото заслепение...”

→ РЕЖИСЬОРИТЕ: РОБЪРТ ОЛДРИЧ – “ЦЕЛУНИ МЕ СМЪРТОНОСНО”

При появата на филма във Франция, Шарл Бич пише за него следното в сп. “Кайе дю синема” (октомври 1955г.): “Олдрич, това явление при използването на камерата, чието визуално възображение може да се мери само с увереността му, не престава да ни изумява и напълно да ни обърква. За него вече няма нито закони, нито табута: кадрите могат да бъдат колкото главоумайващи, толкова и диаметрално противоположени, иначе казано невъзможното не е

американско. Той ни изправя пред непримиримата борба на бялото с черното: огромни сенки, които се пресичат или се сблъскват, раздрани от бели светкавици. Разпадане на монтажа, взривяване на образа: ето това е първият режисьор на ядрената ера.”

ВЛИЯНИЕТО НА ЧЕРНИЯ ФИЛМ

Множество филми от Новата вълна съвсем ясно препращат към това течение: **“До последен дъх”** (Жан-Люк Годар, 1959г.), **“Стреляйте по пианиста”** (Франсоа Трюфо, 1960г.), **“Двойно завъртане на ключа”** (Клод Шаброл, 1960г.).

Жан-Люк Годар също споменава течението, свързано с черния филм: “...Тогава беше цялата тази епоха, която нарекоха американски **“черни филми”**... И тогава дойде модата на поредицата “Черна серия” в издателство “Галимар” във Франция. Преди създаването на сп. “Кайе дю синема”, Базен, Дониол-Валкроз и разни други хора бяха основали кино клуб, който се казваше “Обектив 49” и лансираше по това време всички американски **“черни филми”**: “Джилда” и всички такива филми. Това бяха филми, на които се възхищавахме, които дори представяхме като авторски филми; говореше се: “Тези режисьори са велики... те са автори... истински творци”. По това време не ги считаха за такива.”

Влияние върху италианския неореализъм: “Наред с най-видимите прилики (снимки сред действителен декор), съществува определена близост между неореализма и това течение: един и същи подход към преопределянето и социалните проблеми, едно и също екзистенциално безпокойство, едно и също всемогъщество на съдбата, едно и също отчаяние: **“Натрапчивост”** на **Лукино Висконти** (1942г.), **“Рим, открит град”** на **Роберто Роселини** (1949г.), **“Измамата”** на **Федерико Фелини** (1955г.).

* Всички текстове са откъси от книгата на Ноел Симоло: **“Черният филм: истински и измислени кошмари”** (изд. “Кайе дю синема”, 2005г.)

Да бъдем любознателни –
ОТВОРЕН КЛАС ни кани на дълго
пътешествие по света, за да
опознаем неговото кинематографско,
културно, географско, социално
и политическо разнообразие.

Ние организираме по пет-шест тематични срещи годишно, посветени на киното, на които каним представители на професионалните среди. Става дума за режисьори, актьори, критици, писатели, философи, автори на есета, продуценти или хора на отговорни длъжности в телевизионни канали или аудио-визуални корпорации. В колоквиумите ни участват и изтъкнати представители на други среди, които благодарение на подхода и професионалните си занимания взаимно се допълват. Те са университетски преподаватели, уредници на изложби или ръководители на висши учебни заведения, както и на институции и на издания, посветени на киното, пластичните и сценичните изкуства. Изборът на участниците в нашите колоквиуми се основава на тяхната професионална компетентност и международна известност, но също така и на уменията им да водят разисквания по педагогичен начин и в приятелска атмосфера, за да споделят своя опит и страстните си предпочитания. Те обсъждат

РАБОТЕН ЕКИП

Жана Дамянова – Главен координатор

+359 889 52 23 24

jdamaianova@yahoo.com

Меглена Шкодрева – Асистент-координатор

+359 894 77 02 59

megui@sofilm.net

Невена Праматарова Прес-аташе за България

+359 878 17 58 81

nevena_pramatarova@yahoo.com

Франсоаз Ландеск Прес-аташе за Франция

+33 6 83 54 41 97

francoiselandesque@hotmail.fr

Създаден и продуциран от Патрик Сандрен

ОТВОРЕН КЛАС

СВЕТЪТ, ВИДЯН ОТ КИНОТО

вързките, които киното изгражда с други области : писаното слово, пластичните изкуства, сценичните изкуства, както и социалните и хуманитарни науки.

И ако естетиката е основният залог в изданията на нашия **ОТВОРЕН КЛАС**, то друга наша постоянна грижа е критичният поглед, който кинотворците отправят към това, което заснемат.

Отворени за всички и безплатни, тези тематични срещи не са лекции, а повод да се видят множество филми. Обширната програма ни позволява да покажем киното с цялото му богатство от изразни форми, жанрове и формати, както и да сме в течение на актуалните събития в тази област.

Целта на различните издания на нашия **ОТВОРЕН КЛАС** е също така да ни запознаят с големи автори и творби, кинематографии и култури, които са слабо разпространени или напълно непознати в България.

Патрик Сандрен

фондация Fondation Culture et
Култура développement
и развитие Sofia - 1000 8, rue Geneva

tel: +359 2 963 23 10 e-mail: f.cultureetdeveloppement@gmail.com

tel: +326 5 863 52 10 e-mail: fondationcultureetdeveloppement@yahoo.com

Н бѢЗВНІТНѢ 2019 - 1000 В' ПТЕ СЕШЕЛѢ

КЛУБЛѢС ѢДЕЛЕЈОББЕШЕУЃ

ФОНДЪТНѢН ѢОУСЪТІОУ СРІПТІЕ ЕЃ

www.laclasselibre.com